

skal da navnlig bemærke, at de Yttringer, som fremkom fra det ærede Medlem fra Røsting (Sagb), undre mig meget. Det forekommer mig, at det ærede Medlem for at bygge den Anke, han rettede mod Redningsvæsenets Chef, burde have fastere Grund at staa paa end de, som det forekommer mig, meget løse Angivelser, hvorpaa han byggede sit Angreb. Saavidt jeg skjønner, var den Anke, han rettede mod det paagjældende Redningsvæsen, nærmest begrundet paa en Efterretning om, at en Fisserbaad var gaaet ud for at redde en Mand, som drev paa en Skibsplante. Saavidt jeg har set af Avisberetningerne, gif denne Fisserbaad ud i Læ af Drebyhage — tror jeg, det var — hvor det altsaa var meget let at seile med en saadan lille Baad, og det skal fremheves, at Redningsbaaden blev sat to Gange forgjæves ude for at redde Mennesket. Den Anke, som i Aviserne er reist mod Hansholms Redningsvæsen, er jo slaaget til Jorden ved den høitæredede Ministers Dplysninger. Den Sætning, det ærede Medlem ubtalte, at officielle Indberetninger maa staa tilbage for private og Avisberetninger, maa ikke staa uimodsagt her i dette Thing. Man maa erindre, at Embedsmændene afgive deres Erklæringer under Ansvar, men det gjøre Avisreferenterne ikke; de have ikke noget saadant direkte Ansvar for, hvad de skrive, som Embedsmanden har, og det gjør, at Embedserklæringens Troværdighed maa staa uanfægtet, indtil deres Ukorrekthed oplyses. Det er ikke nok at insinuere, at de kunne være urigtige, fordi de kunne være paavirkede af den paagjældende Mand, hvis Handling skal bedømmes; dette maa da udtryffeligt bevises, thi Formodningen maa være for, at de ere rigtige, det er en nødvendig Opfattelse af denne Institution. Desuden, skal man dømme en Institution, maa man tage efter, hvilket Resultat den giver. Hvis det ærede Medlem vil se, hvad Redningsvæsenet har udrettet i de sidste Aar, lad ham da tage de officielle Indberetninger. Han vil deraf se, at der forrige Aar er reddet ved Skatapparater og Redningsbaad ialt to Hundrede og nogle og tyve, medens kun 5 ere omkomne og det af det store Antal Skibbrudne af over 600. Jeg tror virkelig, at det er et talende Bevis for, at vort Redningsvæsen, navnlig ogsaa paa Vestkysten af Sylland, fortjener al den Ros, det faaar. Vil det ærede Medlem anke over Noget, saa lad ham anke over, at vi paa hele denne jernhaarde Kyst ikke have nogen Nødhavn. Vi burde have Stationer, hvorfra en Dampredningsbaad kunde gaa ud, hvor Fisserbaade kunde søge Ly, og hvor Skibe i Nød kunde søge ind, ved Hirtshals og ved Alger trænge vi til en saadan Nødhavn. Men vort Redningsvæsen er under de givne Forudsætninger saa fortrinligt, som det kan være — det bør hejdes. — Det ærede Medlem for Weise Amts 2den Valgkreds sagde med Rette: Vi maa

søge at høste al den Erfaring af det Tilfælde, der foreligger, som vi kunne faae, med Hensyn til den Lovgivningsvirksomhed, der kommer til at paahvile os. Det er en ganske rigtig Sætning, og derfor kan det ogsaa være rigtigt, at det ærede Medlem ser sig om paa Afgangskredet, hvorledes det der er gaaet til, men jeg tror ikke, at nogen Udtalelse i den Retning bør gaa videre, end jeg tillod mig at udtale forrige Gang, jeg havde Ordet, nemlig at det ikke maa overjes, at Skibet er gaaet ud fra en engelsk Havn efter der at have været i Dof. De Bemærkninger, som det ærede Medlem gjorde om Konsulen, tror jeg ikke vare velbegrundede, thi der foreligger jo ikke engang nogen Avisberetning om, at Konsulen har været virksom ved Næglingen mellem Mandstabet og Skibsføreren. Det forekommer mig, at der kun foreligger Efterretning om, at Afladeren har mægllet imellem Kapitainen og Folkene og faaet disse til at beholde deres Pladser mod, at der blev ansat tre Mand til. For mig ser det ud, som om det, der har staaet som det Væsentligste for Skibsmandstabet, ikke har været Frygten for at gaa til søs — thi Søfolk kjende ikke til denne Frygt — men derimod Hensynet til det store Arbejde, som kunde komme til at paahvile dem ved Pumpningen. Derfor var det, at de gif med, da der ansattes Hjælp ved Pumpningen; saaledes forklarer jeg Sagen. At Skibet har kunnet ride en Storm af ved Grimsby, hvor 50 Skibe gif paa Land, viser derimod kun, at det havde en god Ankerfættning, men ikke, at det har været sødygtigt. Imedens jeg saaledes er enig med det ærede Medlem fra Kolbing (Berg) i, at man skal se sig om paa alle de Punkter, hvor denne sørgelige Sag giver os Anledning til at kaste vort Blik hen, saa maa jeg dog paa den anden Side fastholde, at man ikke ved dette Omblik maa tabe Opmærksomhed for, hvor Udgangspunktet er. Udgangspunktet for Sagen er Rheberne. De ere Dphavsmandene i denne Sag, thi det er dem, der have ladet Skibet gaa til søs. Det er dette Forhold, som skal underjøgges, og der foreligger jo allerede i en Erklæring fra Skibsfører Kruse Tilstrækkeligt til at rette Mistanken hen paa dette Rheberi, tilmed naar Skibets konstaterede Befaaffenhed tages i Betragtning. Det er foreløbig der, at Hovedsagen ligger; det er der, at Hovedskylden bør søges, ifald der eksisterer nogen Skyld, og det er derfor om dette Punkt, at Dplysningerne bør koncentreres sig.

Justitsministeren (Mellermann): Naar jeg tager Ordet her, saa er det blot for at gjøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem for Rjøbenhavns 9de Valgkreds (Paulsen) i Anledning af nogle enkelte Punkter, som han berørte, idet han iøvrigt gif ud fra den urigtige Forudsætning, at Uddelingen af Redningsmedaillen henhørte under Indenrigsministeriet, medens den i Virkeligheden